

ЧЕТВРТА НЕДЕЉА ВЕЛИКОГ ПОСТА – (Марко 9: 17-31)

Четврта недеља Великог поста нас учи о сили и снази молитве и поста ако се држе заједно. У данашњем јеванђељу читамо причу о оцу који пред Христа доводи свога сина запоседнутог од стране злог духа још од детињства. **”Учитељу, доведох к теби сина својега у коме је дух неми. И кад год га ухвати ломи га, и пену баца, и шкргуће зубима и суши се. И рекох ученицима твојим да га истерају; и не могаше.”** Реакција Христова је снажна. Врло оштрим и јаким речима каже свима присутнима: **”О роде неверни, докле ћу с вама бити? Докле ћу вас трпети? Доведите га к мени?”** Зашто Христос овако реагује? Он види да ово дете и овај отац немају никакве везе са Богом и да су зато потпали под власт нечистог духа. **”И доведоше га к Њему; и кад га виде дух, одмах га стаде ломити; и паднувши на земљу ваљаше се бацајући пену. И упита оца његова: колико има времена како се то догодило? А он рече: из детињства. И много пута баца га у ватру и воду да га погуби; него ако шта можеш, помози нам, смилуј се на нас.”**

Очигледно је да отац не верује у Христа. Његове речи упућене Христу: **”ако шта можеш, помози нам”**, потврђују његов недостатак вере. Када је пробао све могуће да помогне своме сину, и није успео, он се окреће Христу и Његовим ученицима као последњој престалој могућности. Тај неми и глуви дух који је запосео младића је у ствари дух овога света. Он не улази у свакога, већ само у онога који се препусти и преда овоме свету. То су људи који занемаре врлински, јеванђелски живот и не желе да се боре за Царство Небеско. Уместо духовног живота, човек се препусти лажном животу по телесним жељама, који нас временом потпуно удаљује од јединог извора правога живота - Бога. Најчешће, родитељи сами науче своју децу томе да је смисао живота у телесном уживању и препуштању овоме свету. За једног агностика или атеисту, Царство небеско, вечни живот, као и практиковање хришћанских врлина се деци и не помињу, јер то све ограничава потпуно предавање и **”искуство”** овога света. Неверујући човек из јеванђеља на сина преноси своје неверовање у Бога, и своје потпуно поверење у овај свет. Зато се дух овога света уселава у дете.

Када човек прихвати концепт живота без Бога, он несвесно позива духа овога света да се усели у њега. То се не догађа моментално, већ постепено и неприметно, јер човек полако почиње да гуши своју боголику душу у себи и да је одваја од Бога. У првој фази, дух овога света ће бити прикривен, и подмукло кроз разне помисли и наметања његове воље покушавати да нас одгурне далеко од Бога. Када се удаљимо толико далеко од Бога да се више својом вољом не можемо вратити на врлински живот, онда дух овога света почиње да нас отворено мучи кроз разне болести душе и тела. Тако доводимо себе у ситуацију да чинимо ствари које не желимо да чинимо. Апостол Павле јасно говори о таквом стању код човека: **”Јер не знам шта чиним, јер не чиним оно што хоћу, него што мрзим то чиним.”** **”Јер добро, што хоћу, не чиним, него зло, што нећу, оно чиним.”** (Римљанима 7:15, 19). То је сигуран знак да смо под утицајем духа овога света.

Видимо из јеванђеља да се овај дух назива **”дух неми и глуви”**. Зашто? Онога момента када дух овога света обузме човека, човек постаје духовно нем и духовно глув. То најбоље знају родитељи чија деца застране и оду странпутицом без икаквог циља и без икакве сврхе. Дух овога света нашу децу тресе о земљу, баца у ватру да изгоре, баца у воду да се удаве кроз: дроге, алкохол, коцкање, пушење и све друге ствари које искривљују слику и прилику Божију у човеку. Иако подсвесно знају да не чине добро, ништа духовно не може изаћи из њихових уста, нити ући у њихове уши. Било какав духован разговор је немогућ, јер као да говориш са особом која је глува и нема. Дух овога света оглувљује човека за било шта што долази од Бога. Без Духа Божијега, ми нисмо способни да препознамо ствари које долазе од Бога. (1 Коринћанима 2:11) **”А ми не примисмо духа овога света, него Духа који је од Бога, да знамо шта нам је даровано од Бога”**. Крштен човек на миропомазању прима Духа

Светога, који треба човека да води ка томе да задобије "ум Христов" (1 Коринћанима 2:15). То се задобија врлинским и христоликим животом у Цркви, угледајући се у свему на Христа. Тако човек постаје способан да разликује добро од зла, и имајући Христов ум бира да чини оно што је добро. Човек иако је крштен и миропомазан и даље може да буде запоседнут духом овога света, ако занемари свој позив да се у свом животу угледа на Христа. Када човек трудом својим живи врлински по Христу, тада се у њега усељује благодат Духа Светога, а исељава нечисти дух овога света, за кога више у човеку нема места. Циљ хришћанског живота је да кроз јеванђелске врлине човек израсте "у човека савршена, у мери раста пуноће Христове" (Ефесцима 4:13)

Ово јеванђеље је опомена да и они који су крштени и миропомазани могу бити запоседнути духом овога света ако занемаре призив да следе Христа у овоме животу. Већина људи организује крштење своје деце, али их никад не научи и не подржи да живе следећи Христа. Уместо тога науче их да прихвате мудрост овога света које је привлачна и има неког смисла само за онога ко не верује у Бога. Она је само на површини разумна и логична, и чини се да има у њој неког смисла. Међутим, зато што је без Бога, она неминовно води у безнађе, осећај остављености, и на крају у духовну смрт. Да би спречили да нам се овако нешто догоди прва ствар која нам је потребна је јака вера.

"А Исус му рече: Ако можеш веровати, све је могуће ономе који верује. И одмах повикавши отац детета са сузама говораше: Верујем Господе, помози моме неверују! Господ не исцељује дете одмах, већ прво утврђује веру у његовом оцу, који се са сузама каје за своје неверје. Сузе покајање су увек биле моћно оружије за чишћење од греха. Овде видимо да човек до потпуне вере не може доћи без помоћи Божије, јер вера није нешто што се може схватити и разумети умом. Вера је однос детета са Оцем, и то се постепено стиче кроз живот испуњен јеванђелским врлинама, а све у заједници са Христом.

А Исус видевши да се стече многи народ запрети духу нечистоме говорећи му: Душе неми и глухи, ја ти заповедам, изађи из њега и више не улази у њега! И повикавши и изломивши га врло, изиђе; и би као мртав тако да многи говораху; умре. А Исус, узевши га за руку, подиже га; и устаде. И кад уђоше у кућу, питаху га ученици његови насамо: зашто га ми не могасмо истерати? И рече им: овај се род ничим не може истерати до молитвом и постом."

Христове речи: **"Изађи из њега и више не улази у њега!"** значе да се дух овога света може вратити ако човек поново одступи од Бога. Овде треба посебно обратити пажњу на Христове речи да се "ничим другим" осим постим и молитвом не можемо борити против нечистих духова. Пост чисти тело од телесних страсти, и учи нас како не зависимо само од материјалног света и хране, већ првенствено од Бога. Молитва уздиже наше духовно биће изван овога света и чисти нашу душу, срце и ум од прљавштине коју изазивају разне страсти као: мржња, завист, пакост, гордост и остале. Зато се у време Великог поста посебно молимо молитвом св. Исака Сирина чинећи велике метаније и тражећи од Бога да нас заштити од духа овога света. **"Господе и Владару живота мога, дух лењости, мрзовоље, властољубља и празнословља, не дај ми. (велика метанија) Дух целомудрености, смиреноумља, трпљења и љубави, даруј мени, слуги Твоме. (велика метанија) О, Господе Царе, даруј ми да сагледам грехе своје, и да не осуђујем брата свога, јер си благословен у векове векова. Амин."**(велика метанија).

Порука овога јеванђеља је да верујемо, постимо и молимо се да не би потпали под утицај духа овога света. Као родитељи морамо постепено и полако нашу децу уводити у веру, учећи их да практикују пост и молитву, али и све остале хришћанске врлине. Ни за један тренутак не треба да помислимо да су наша деца безбедна у свету који "сав у злу лежи" (1 Јованова 5:19). Мудар човек ће схватити ове Христове речи као животну потребу, а не као неки обичај који треба повремено практиковати, или практиковати само када имамо неких телесних или душевних проблема.